

Arrest

nr. 293 443 van 30 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023, datum waarop de zaak uitgesteld wordt naar de zitting van 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 april 2021. Op 6 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 december 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 26 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op [xx.xx.] 2006 in het dorp Mangina, district Darai Nur, provincie Nangarhar en bent dus minderjarig. Jouw vader werkte als eerste luitenant in de logistieke afdeling van het Afghaanse leger in de provincie Zabul. Jullie probeerden dit zo goed mogelijk verborgen te houden. In de lente van 2019 kwamen de taliban er echter achter dat jouw vader voor het Afghaanse leger werkte. Ze bezorgden jouw vader een dreigbrief waarin ze eisten dat hij zijn job zou stopzetten en zich samen met zijn twee zonen bij hen aan te sluiten. Jouw vader weigerde dit en zette zijn werk voor het leger gewoon verder. Een maand later pleegden de taliban daarom een aanslag, waarbij jouw vader om het leven kwam. Jouw vader was samen met twee anderen in een militair voertuig op weg van zijn werkplaats naar Nangarhar. Hun wagen werd door de taliban met machinegeweren beschoten. Jouw vader liet ter plaatse het leven. Ook de twee andere inzittenden overleefden de aanslag niet. Twee maanden later ontvingen jullie een nieuwe dreigbrief van de taliban, waarin ze andermaal eisten dat jij en jouw broer hen zouden vervoegen. Zo niet zouden jullie net als jullie vader jullie verdiende straf krijgen. Na deze tweede dreigbrief waren jouw mama en oom van oordeel dat het voor jou en jouw broer niet langer veilig was om in Afghanistan te blijven. Jouw oom ging daarom op zoek naar een smokkelaar en twee dagen later, in de maand saratan, verlieten jullie Afghanistan. Jullie reisden vanuit Afghanistan via Pakistan naar Iran. In het grensgebied tussen Iran en Pakistan werden jullie samen met andere vluchtelingen door de politie beschoten. In het gewoel raakte je je broer kwijt en tot op heden heb je geen enkel nieuws over hem. Zelf reisde je door naar België, dat je bereikte op 5 april 2021. De volgende dag, op 6 april 2021, vroeg je om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jouw verzoek werden volgende documenten neergelegd: jouw taskara, een enveloppe, twee dreigbrieven, verschillende foto's van jouw vader, verschillende documenten betreffende de tewerkstelling van jouw vader en een klacht.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je bij terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban gedood te worden omdat jouw vader voor het leger werkte en weigerde in te gaan op de eis van de taliban om zijn job op te geven en zich samen met jou en jouw broer bij hen aan te sluiten. Daarnaast vrees je bij terugkeer ook door de taliban bestraft te worden vanwege jouw langdurige verblijf in Europa (CGVS, p. 15).

Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je slaagde er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo kon je niet aannemelijk maken waarom de taliban precies interesse toonden in jouw vader. Je kwam niet verder dan dat de taliban alle mensen lastigvallen die voor de overheid werken en jouw vader niet de enige was. Ze hebben ook andere mensen gevraagd, maar jij kent deze mensen niet. Waarom de taliban jouw vader zouden vertrouwen gelet op het feit dat hij voor de overheid werkte, kon je evenmin zeggen. Je stelde slechts dat mensen die niet meewerken door de taliban gedood worden (CGVS, p. 18-19). Evenmin kon je aannemelijk maken waarom de taliban eisten dat ook jij en jouw broer hen zouden vervoegen, te meer gezien de tewerkstelling van jouw vader en de weigering van jouw vader om in te gaan op hun eisen. Zo beschik je niet over een profiel dat bijzonder interessant is voor de taliban. Je ging tot het zevende jaar naar school en zette nadien je studies stop omdat er niet voldoende leerkrachten waren. Je ging nooit naar de madrasa, aangezien jouw mama jou de koran leerde en had verder geen andere bezigheden, ook niet nadat je stopte met school (CGVS, p. 8-10). Zelf kon je slechts stellen dat de taliban mensen vragen om zich aan te sluiten. Deze mensen worden opgeleid en gebrainwasht zodat de taliban hen voor hun eigen doelen kunnen gebruiken. Of zij deze mensen kunnen vertrouwen of niet, is een ander verhaal. Mensen die niet meewerken, worden door hen ook gedood. Verder argumenteerde je dat het in jouw regio gebeurt dat wanneer één familielid voor de taliban begint te werken, de hele familie pro-taliban wordt. Niettemin jij er persoonlijk geen kent, zijn er gevallen geweest waarbij de ouders voor de overheid hebben gewerkt en de zonen bij de taliban zaten. De taliban wilden dit bij jullie ook proberen (CGVS, p. 19). Deze argumentatie overtuigt niet. Hieruit blijkt immers niet waarom jij en jouw broer voor de taliban dermate interessant waren dat ze zoveel tijd en energie in jullie zouden steken en jullie zouden vertrouwen nadat ze jullie vader op genadeloze wijze vermoord hadden (CGVS, p. 7, 15). Na jouw vertrek gingen de taliban immers ook nog meerdere keren bij jouw familie langs, al heb je geen idee hoeveel keer precies (CGVS, p. 19). Andermaal gevraagd waarom jij en jouw broer zo belangrijk waren voor de taliban dat ze jullie zo nodig willen hebben, repliceerde je dat ze jullie niet meer met rust willen laten omdat jullie niet naar heb hebben geluisterd en de taliban gewoon zo zijn (CGVS, p. 20), wat evenmin een afdoende verklaring is. Je vertelde in dit verband nog dat er vanuit jullie dorp ook andere mensen gedwongen door de taliban werden meegenomen. Je kon echter geen concrete details geven hieromtrent. Je hoorde van jouw oom dat er jongens uit hoger gelegen gebieden van jullie regio door de taliban met dwang waren meegenomen. Deze jongens werd eerst gevraagd om zelf naar de taliban te gaan. Wanneer ze dit weigerden, gingen de taliban naar hun huizen en werden deze jongens meegenomen. Over de jongens zelf kon je geen concrete informatie verschaffen. Je kende ook hun namen niet (CGVS, p. 18). Dergelijke algemene verwijzingen volstaan niet om de gedwongen rekrutering in jouw hoofde aannemelijk te maken. Te meer omdat de door jou geschetste werkwijze van de taliban in geval van deze jongens ook afwijkt van de werkwijze die de taliban in jouw geval hanteerden. De geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas wordt hierdoor reeds in belangrijke mate aangetast.

Los van het feit dat het weinig aannemelijk is dat de taliban dermate veel tijd en energie zouden investeren om jou en jouw broer te rekruteren, is de door jou beschreven werkwijze van de taliban weinig consistent te noemen. Zo kreeg jouw vader een maand voor zijn dood een dreigbrief waarin ze eisten dat hij zijn werk voor de overheid zou stopzetten en hij zich samen met jou en jouw broer bij hen zou aansluiten. Hij kreeg hiertoe geen concrete deadline, maar werd een maand later op genadeloze wijze door de taliban vermoord omdat hij zijn job voor het leger verderzette en niet was ingegaan op de eisen van de taliban. Deze drieste en kordate werkwijze staat in schril contrast met het verdere verloop van jouw persoonlijke problemen. Twee maanden de dood van jouw vader ontvingen jullie van de taliban opnieuw een dreigbrief waarin werd geëist dat jij en jouw broer zich alsnog zouden aansluiten bij de taliban. Enkele dagen na jouw vertrek kwamen de taliban vervolgens naar jouw ouderlijke huis om naar jou en jouw broer te informeren (CGVS, p. 20). Ook daarna kwamen ze nog meermaals naar jouw ouderlijke huis om naar jou en jouw broer te informeren, de laatste keer een maand voor jouw interview bij het CGVS. Ze gingen jouw huis niet binnen, maar stonden aan de voorkant van jouw huis (CGVS, p. 19-20). Het valt moeilijk met elkaar te rijmen dat de taliban jouw vader enerzijds na slechts één waarschuwing in koelen bloede zouden hebben doodgeschoten, maar anderzijds dermate geduldig en vreedzaam te werk zouden gaan wat jou en jouw broer betreft. De geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Wat betreft de moordaanslag op jouw vader, zij opgemerkt dat uit de door jou aangereikte elementen niet kan worden geconcludeerd dat deze aanslag tegen jouw vader persoonlijk was gericht. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat jouw vader zich op het moment van de aanslag in een militair voertuig bevond samen met twee andere personen. Ook zij lieten bij deze aanslag het leven (CGVS, p. 7, 15). Er kan dan ook niet zonder meer geconcludeerd worden dat deze aanslag louter op jouw vader was gericht omdat hij geen gehoor had gegeven aan de eisen van de taliban. Vooreerst bevond jouw vader zich in een militair voertuig, zodat niet kan uitgesloten worden dat de aanslag gericht was tegen de inzittenden van dit voertuig vanwege hun tewerkstelling op zich, zonder dat er verdere persoonlijke motieven aan de orde waren. Voorts zaten er in de wagen nog twee andere personen, die evenzeer het doelwit van de aanslag konden zijn. Over deze twee andere personen kon je echter niets vertellen. Je had geen idee wie zij waren of wat hun concrete functie was (CGVS, p. 22) noch hoe hun families het vandaag stellen (CGVS, p. 20). Tot slot zij nog toegevoegd dat jij er niet in slaagde enig document voor te leggen betreffende de moordaanslag op jouw vader. Het enige document dat je ter zake neerlegde, is de klacht van jouw moeder. Dit document is echter niet gedateerd en is bovendien dermate vaag dat hieruit geenszins geconcludeerd kan worden hoe jouw vader om het leven kwam, dan wel dat het om een gerichte moordaanslag ging. Gelet op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten als gevolg van de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan, is de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook relatief. Zodoende kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat jouw vader daadwerkelijk om het leven kwam als gevolg van een zelfmoordaanslag door de taliban omwille van zijn tewerkstelling. In het verlengde hiervan zij nog toegevoegd dat je ook geen enkel objectief stuk kon voorleggen waaruit blijkt dat jouw vader daadwerkelijk tot 2019 voor het Afghaanse leger werkte. Elk van de door jou neergelegde documenten betreffende de tewerkstelling van jouw vader dateert immers van voor 2010 of is ongedateerd. Aangezien de tewerkstelling van jouw vader aan de basis van jouw problemen ligt, is deze vaststelling relevant en komt de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas hierdoor nog verder op de helling te staan.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door jou ingeroepen gedwongen rekrutering door de taliban.

Waar je daarnaast nog inriep dat je bij terugkeer naar Afghanistan ook problemen zou kennen met de taliban omwille van jouw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 15), moet worden vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalde je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Je beperkte je immers louter tot de verwijzing naar jouw verblijf in België, een ongelovig land (CGVS, p. 15), jouw scholing hier en het feit dat mensen die uit het buitenland terugkeren problemen kunnen kennen. De taliban denken immers dat mensen die in het buitenland verbleven hebben, alcohol drinken, seksuele relaties met meisjes en geen geloof hebben en bestraffen mensen hiervoor. Gevraagd waarom je van oordeel bent dat de taliban jou zouden straffen omwille van jouw verblijf in het buitenland,

verwees je nogmaals naar de algemene opvattingen van de taliban over mensen die in het buitenland verblijven, zonder concrete elementen betreffende jouw persoon aan te halen (CGVS, p. 21-22). Jouw advocaat wierp in dit verband op dat je als zoon van een voormalig militair het risico loopt om bij terugkeer door de taliban gearresteerd en ondervraagd te worden over jouw verblijf in het buitenland (CGVS, p. 25). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan jouw vluchtrelaas en meer bepaald aan de door jou ingeroepen problemen met de taliban (cfr. supra), volstaat het loutere feit dat jij de zoon bent van een voormalig militair niet om op dit punt een vrees voor vervolging in jouw hoofd te concluderen. Te meer omdat niet zonder meer kan worden aangenomen dat jouw vader tot aan zijn dood daadwerkelijk voor het Afghaanse leger heeft gewerkt (cfr. supra). Jouw advocaat verwees ook naar een filmpje dat op het internet zou circuleren waarin een Afghaanse geestelijke oproept om terugkeerders uit het buitenland te bestraffen (CGVS, p. 25). Jouw advocaat legde dit filmpje echter niet neer noch concretiseerde hij hoe dit filmpje in jouw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Zij er tot slot nog op gewezen dat je nog steeds de soennitische islam aanhangt (CGVS, p. 4) en je in Afghanistan nog steeds over een familiaal netwerk beschikt (CGVS, p. 5-6, 10-11), waarop je kan terugvallen.

Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (cfr. supra), waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter eveneens in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij noch jouw voogd of advocaat slaagde hierin.

Daarnaast haalde jouw advocaat nog aan dat je niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat er in dit land geen enkel respect meer bestaat voor mensenrechten. Zo hebben de taliban ondertussen beslist meisjes de toegang tot universiteiten te ontfemen. Middelbaar onderwijs was voor hen ook al niet meer mogelijk (CGVS, p. 25). Jouw advocaat beperkte zich echter tot het verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan en liet na in concreto aannemelijk te maken hoe deze situatie in jouw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan.

Omwille van bovenstaande redenen kan in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan worden weerhouden.

De overige ter staving van jouw verzoek neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Jouw taskara bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende de in jouw hoofde ingeroepen vrees. De enveloppe toont slechts aan dat je hier in België documenten hebt ontvangen, zonder meer. De dreigbrieven ten slotte kunnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas evenmin herstellen. Documenten vermogen op zich niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zoals hierboven reeds opgemerkt, is het in de door jou geschetste omstandigheden bovendien weinig aannemelijk dat de taliban niet enkel zouden eisen dat jouw vader hen zou vervoegen, maar tevens dat jij en jouw broer je eveneens bij de taliban zouden aansluiten, zoals echter wel in de dreigbrieven vermeld staat. Gelet op de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan, is de bewijswaarde van Afghaanse documenten tot slot hoe dan ook bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige

analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij noch jouw voogd of advocaat bracht enige informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risico verhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Jouw advocaat voert aan dat jij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Nangarhar en verwijst hierbij naar het feit dat je minderjarig bent en er voor minderjarigen geen garanties bestaan op vlak van veiligheid (CGVS, p. 25). Er dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat jij tot op heden nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in jouw herkomstregio in Afghanistan (CGVS, p. 5-6, 10-11), waarop je hiervoor kan terugvallen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij dan wel jouw voogd toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Jouw advocaat voerde in dit verband wel aan dat van jou als minderjarige moeilijk verwacht kan worden dat je naar Afghanistan zou terugkeren gelet op de slechte socio-economische situatie aldaar (CGVS, p.25). Jouw advocaat liet echter na te

concretiseren hoe de algemene socio-economische situatie in jouw hoofde bij terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zodoende aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij er ook hier andermaal op gewezen dat je in Afghanistan nog steeds over een familiaal netwerk beschikt (cfr. supra), waarop je kan terugvallen om in je levensonderhoud te voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze zich in België bevindt. Ze kan en durft niet terug te keren naar Afghanistan gezien ze daar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat ze in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Ze vreest als ongelovige, een afvallige, te zullen worden vervolgd door de taliban. Ze vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling. Ze geeft aan dat ze verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals ze wil. Ze heeft de Belgische waarden en normen omarmd en gaat hier naar school. Ze stelt ook in België vrienden en vriendinnen te hebben. Ze ziet niet in hoe ze zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De taliban hebben de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog meer verstrengd. Ze meent in België te zijn verwesterd daar ze hier haar puberteit doormaakte wat bepalende jaren in haar ontwikkeling zijn. Deze ontwikkeling heeft plaats gehad in een Westerse context, niet in een Afghaanse context. Ze stelt dat de taliban terugkeerders beschouwen als ongelovigen, Kafir, nu ze in contact is geweest met de Westerse (niet-islamitische) samenleving.

2.3. Ze vreest ingeval van terugkeer gedood te worden door de taliban, minstens gearresteerd en vervolgd te worden, nu ze geen gehoor heeft gegeven aan de oproep van de taliban om hun rangen te verwoegen en ze het land is ontvlucht. Haar vader werd door de taliban gedood. Haar vader was een militair. Ze stelt met haar broer Afghanistan te zijn ontvlucht maar is haar kwijtgeraakt in het grensgebied tussen Pakistan en Iran. Haar broer is sindsdien vermist. Ze stelt voor het overige bij haar verhaal te blijven. Ze werd en wordt gezocht door de taliban. Na de dood van haar vader is ze samen met haar broer Afghanistan ontvlucht. Haar vader was militair zodat ze bij een terugkeer naar Afghanistan onder de bijzonder negatieve aandacht van de taliban kan komen. Ze voert aan dat het algemeen bekend is dat voormalige militairen en hun familieleden een verhoogd risico lopen op vervolging door de taliban. Ze meent dat haar problematiek beantwoordt aan de Vluchtelingenconventie.

2.4. Ze brengt verder naar voor dat de commissaris-generaal erkent dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtsovername van de taliban. Ze riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Ze verwijst ook naar het feit dat er in Afghanistan, met name in de provincie Nangarhar, een binnenlands gewapend conflict plaats heeft tussen de taliban en ISKP/daesh. Een individuele bedreiging is volgens haar niet noodzakelijk om de subsidiaire bescherming te genieten. Nangarhar is één van de provincies waar ACLED in de periode van 15 augustus 2021 en 1 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten van Afghanistan registreerde. Daarnaast meent ze dat haar terugsturen naar een regio waar ze constant met de dreiging van de aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals in de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

2.5. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

3.2. Tijdens de terechtzitting van 13 juli 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee ze de volgende stukken wil neerleggen:

- attest stagebegeleider;
- attest van regelmatige lesbijwoning en in het onthaaljaar;
- vervolgschooldocument van de Provinciale Handelsschool Hasselt;
- self-development diploma van het Rode Kruis en Network of Afghanistan Diaspora Organisations;
- een foto van het graf van haar vader en een foto van haar vader met haar gezin.

De verzoekende partij verwijst in de aanvullende nota naar verschillende arresten van de Raad en stelt dat ze eveneens als minderjarige België is binnengekomen. Ze volgt in België scholing, werkt er en spreekt ondertussen goed Nederlands. Ze is in België opgegroeid en uitgegroeid tot een verantwoordelijke jonge man die hier haar leven wil uitbouwen. Door een deel van haar vormende jaren door te brengen in België kan ze niet meer zonder risico terugkeren naar haar land van herkomst. Ze geeft aan dat ze verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals ze wil. Ze heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Ze gaat hier naar school en heeft in België vrienden en vriendinnen. Ze ziet niet in hoe ze zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog meer verstrengd. Ze is in België verwesterd en ze maakte hier haar vormende jaren door. Deze ontwikkeling had plaats in een Westerse context en niet in een Afghaanse.

3.3. Tijdens de terechtzitting van 13 juli 2023 dient de verzoekende partij een tweede aanvullende nota in waarmee ze de volgende stukken wil neerleggen:

- een bewijs dat haar vader is gesneuveld;
- een document van het Afghaanse leger dat stelt dat haar vader is gesneuveld.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert in haar verzoekschrift en aanvullende nota aan dat ze (i) als minderjarige België is binnengekomen en de Belgische waarden en normen heeft omarmd, (ii) in België werkt en naar school gaat, (iii) Nederlands spreekt, (iv) Belgische vrienden en vriendinnen heeft en (v) haar puberteit, wat vormende jaren zijn, in België heeft doorgebracht. Deze verklaringen worden door haar herhaald op de terechtzitting en haar voogd bevestigt dat ze goed op weg is om haar duaal leerprogramma met vrucht te beëindigen. Ze voegt bij een aanvullende nota ook verschillende documenten toe waarmee ze haar (toegeschreven) verwestering mee wil aantonen. Zo voegt ze (i) een attest van een stagebegeleider toe en (ii) twee schooldocumenten.

5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 april 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In de zomer van 2019, op dertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende achttien maanden onderweg naar België. Ze kwam aan in België op 5 april 2021, vlak voor haar vijftiende verjaardag. Sindsdien verblijft ze ook in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij zeventien jaar oud en is ze ongeveer vier jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Mangina, district Darai Nur in de provincie Nangarhar.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Uit haar verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Zo gaat ze in België naar school en heeft ze een stage gevolgd als schilder en decoratiewerker, heeft ze vakantiewerk gedaan bij Katoennatie, heeft ze de Nederlandse taal geleerd en heeft ze in België vrienden en vriendinnen. Dat de verzoekende partij de Nederlandse taal beheerst blijkt eveneens ter terechtzitting waar ze zich in het Nederlands uitdrukt. Voormelde elementen worden bevestigd in de brief van haar stagebegeleider. Deze stelt verder dat de verzoekende partij de Nederlandse taal beheerst, een grote wilskracht toont om het vak (decorateur) te leren, een goed verantwoordelijkheidsgevoel heeft, sociaal en behulpzaam is. De beheersing van het Nederlands kan ook worden afgeleid uit de door haar bijgevoegde schoolrapporten en verklaring van de directeur van de Provinciale Handelsschool Hasselt. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij een regelmatige leerling is en zeer goede punten voor het Nederlands haalt. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij onderwijs volgt, maar ook gewerkt heeft en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en

noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op dertienjarige leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds haar veertien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en hier dus een belangrijk deel van haar vormende jaren heeft doorgebracht, (iii) zij actief deelneemt aan de Belgische samenleving (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verder wordt er niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van het Mangina, district Darai Nur in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten).

Haar zeer jonge leeftijd maakt dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, haar studentenjobs, stage en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar zeer jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende

partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

5.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS